

ŐSZI MAGÁNY

*Őszi eső . . . Az unalom
szürke gyöngyszeme pereg:
ólomkönyvek az ablakon.*

*Künn a világban semmi új,
benn félhomály van, unalom
és nincsen, akihez simulj.*

*A szívem némán háborog
a zsongó Semmi ellen,
megölheti a dalnokot,*

*hogy nem vagy az ölemben . . .
A csend s az eső hullva hull,
szememben fátyla lebben;*

*magányom szürkével kevert
borúját rettenettel
úgy viselem, mint az a kert,
amelyet szélbe szórt az ősz,
amíg kedvesem a magány
túlsó partjain időz . . .*

JEGENYÉK

*Tán a templomi orgona
egyre rövidebb sípsora
vész oly ezüsthomályú szép
messzibe, mint a jegenyék.*

*Előnyomuló katonák
fegyelmezett utóhadát
látom bennük, míg a menet
élén dül már az útközet.*

*Dül életre, dül halálra,
soraikat őszi-sárga
kór emészti, s mint a máglya,
hősei dőlnek a lángba.*

SZEMÉLYI IGAZOLVÁNY

Nem vagyok hiú ember, de hát
a személyi igazolványba
ilyen fotográfiát
beragasztani, hogy engem
i g a z o l j o n,
egy megdúlt arc az örültség-ponton,
ez enyhén szólva: hatósági túlzás!

Egy arc néz reám pimaszul:
lásd, — ez vagy!
s kész bosszúság az, ami belül nem hagy
nyugtót e vad, búskomor
arcot, ahogy nézem:
engem igazolt! — ki se kívül, se belül
nem vagyok tán bűnöző típus,
s íme ez itt, mint aki
a readingi fegyházból szökött, menekült,
úgy néz reám, mint közös bűnben cinkos.

Tíz éven át ezt az elborult, mord
arcot gyűlöltem, s most szánnom kell
szegényt:
tört vonásai közt ül a csupa gond,
»határidő nélküli« bánat, s a nehéz
kétség, hogy most már zsebre sem teszem.
Dúlt Idegen! köszönöm,
hogy olykor igazoltál,
ha cinkostársad útjelző pirosnál
a túlsó járdán hitte a reményt,
sőt megvallom most, ha erdön találkoznánk,
éji erdön, — már nem félnék téled, nem én!

Július 8-án lesz egy éve, hogy elhunyt Fekete Lajos. A fenti verseket az évforduló alkalmából közöljük gazdag írói hagyatékából.